

empordanesos, la sardana. Josep Blanch rebé al·liconaments de diferents mestres, entre ells alguns tan qualificats com els mestres Agramunt, Morera i Pau Guanter "Rossinyol". L'artista sobressortí aviat com intèrpret de fiscorn, violí i piano, incorporant-se precisament a la cobla "Els rossinyols" de Castelló d'Empúries, passant nou anys després a "La Principal" de Peralada.

Més endavant es produí un fet potser cabdal en la seva vida artística. El mestre Josep Serra, de Peralada, abandonà aquella vila i la famosa cobla, substituïnt-lo precisament Blanch Reynalt en la direcció d'aquella cobla d'inoblidable record, que creà una veritable aurèola entorn de la seva qualitat interpretativa.

Blanch assistí impotent, temps a venir, a la mort de la cobla "La Principal" de Peralada, un nom de llegenda dintre del món sardanista.

Degut al seu amplíssim domini de la tècnica musical, Blanch s'encarregà de fer les instrumentacions de les sardanes del seu mestre Enric Morera, sardanes que eren estrenades per la cobla de Peralada. Tocà sovint l'orgue de la catedral de Castelló, fins que aquell fou destruït. Col·laborà amb una orquestra de Figueres i amb la cobla "La Principal" de L'Escala. A més estigué dedicat, des de molt anys enrera, a l'ensenyament musical, tasca que li permeté incorporar molt nombroses figures a les nostres cobles més representatives. Deixebles seus foren, entre molts d'altres els seus propis germans Modest, Angel (q. a. c. s.) i Amadeu i diferents nebots.

Si la seva vinculació professional hagués estat limitada a tot el que hem vingut exposant fins ara, probablement Blanch hauria assolit una dimensió de figura comarcal, Blanch anà molt més lluny. Si fins ara els experts i crítics musicals han desconegut la personalitat d'aquest compositor, dia vindrà que s'avergoneixin d'aquest oblit, de la mateixa manera que uns altres crítics i tractadistes haguereu d'avergonyar-se d'haver ignorat un geni que s'anomenà Juli Garreta.

Josep Blanch Reynalt ocupa un lloc perfectament definit en el nostre panorama musical. Les seves sardanes són pastades per una mà valenta, ardida, forta i viril. Tenen tot l'encís de la terra que els hi donà l'escalf i es manifesten amb una llenguatge de vegades brau i ferm, altres més subtil, però sempre tocat amb una lleu pinzellada nostàlgica o romàntica que es dilueix en el dens contingut racial. Blanch Reynalt admirà pel damunt de tot les simfonies de Beethoven i les grandioses peces de Ricard Wagner. La ri-